Mila Volkovina

De wonderlijke kerstverhalen van de dieren

6 geïllustreerde kerstverhalen vol magie voor kinderen van 3 tot 7 jaar

Inhoudsopgave

Het konijntje dat de Kerstman wilde zien 4
Het leeuwtje en de magie van Kerstmis 12
De beer die met Kerstmis wakker werd 47
De egel en het allermooiste cadeau 63
De eekhoorn die zijn ster kwijt was 73
Het wolfje dat niet van Kerstmis hield 80

Het konijntje dat de Kerstman wilde zien

De hele dag had het gesneeuwd. In het konijnenhol, diep onder de wortels van de oude eik, was het heerlijk warm. De moeder van Sneeuwvlok had in het keukengedeelte een vuurtje van takjes aangestoken en de pan stond zachtjes te pruttelen. Sneeuwvlok zat bij de ingang, met zijn oren een beetje naar beneden, en keek naar buiten. De sneeuwvlokken bleven aan de takken van de

dennenbomen hangen en legden witte mutsjes op de struiken.

Zijn vader kwam binnen en schudde de sneeuw van zijn pootjes. Hij droeg een bundel droog hout, die hij tegen de wand neerlegde.

'Het pad is bijna niet meer te zien,' zei hij. 'Morgenochtend zijn alle sporen van vanavond verdwenen.'

Sneeuwvlok draaide zich naar hem om.

'Heb je buiten nog iemand gezien?'

'Een vos, heel in de verte. En wat vogels die terugvlogen naar hun slaapplaats. Hoezo?'

Sneeuwvlok aarzelde. Zijn moeder legde de soeplepel neer en kwam naast hem zitten. Haar pootjes waren warm en ze rook een beetje naar geraspte wortel.

'Hij wil de Kerstman zien,' zei ze.

Zijn vader hurkte bij hem neer. Hij pakte een wortel uit de mand en gaf die aan Sneeuwvlok.

'Ze zeggen dat hij overal langskomt, zelfs hier. Maar altijd als iedereen slaapt. Niemand kan lang genoeg wakker blijven om hem tegen te komen. Zo gaat het al jaren.'

Sneeuwvlok nam een hap van de wortel. Hij smaakte zoet en was nog een beetje koud.

'Maar stel dat hij langskomt en niemand hem ziet? Misschien vindt hij het juist leuk als iemand hem ziet?'

Zijn moeder glimlachte. Ze streek met haar pootje achter zijn oor, waar zijn vacht het zachtst was.

'Misschien wel. Of misschien wil hij juist liever niet gezien worden. Grote mensen zeggen vaak zulke dingen en vallen daarna gewoon in slaap.'

Na het eten gingen zijn ouders in hun hoekje liggen, vlak bij het vuur dat langzaam uitdoofde. Sneeuwvlok bleef bij de ingang zitten. Hij had zijn dekentje om zijn schouders geslagen en telde de sneeuwvlokken die langs de opening dwarrelden. Eén, twee, drie… Telkens als er een grotere sneeuwvlok aan een takje bleef kleven, raakte hij de tel kwijt. Na een tijdje werden zijn oogleden zwaar. Hij schoot overeind, kneep zichzelf in zijn pootje en besloot toch naar buiten te gaan.

Buiten was het opgehouden met sneeuwen. De hemel was helder en bezaaid met sterren. Van het paadje was niets meer te zien. Sneeuwvlok ploeterde door de zachte sneeuw, waarin zijn pootjes bij iedere stap wegzakten. Zijn voetstappen maakten een zacht, dof geluid. Bij een

struik bleef hij staan en spitste zijn oren. Iets verderop, onder een laaghangende dennentak, bewoog iets.

Het was een eekhoorn. Hij zat op een lage tak en hield een noot tussen zijn voorpootjes. Hij draaide hem heen en weer, sloeg ermee tegen de boomstam en probeerde het opnieuw. Toen hij Sneeuwvlok zag, verstijfde hij.

'Ben jij ook nog wakker?'

'Ik wil de Kerstman zien,' zei Sneeuwvlok. 'Wat ben jij aan het doen?'

De eekhoorn hield zijn noot omhoog.

'Deze krijg ik niet open. De andere ben ik kwijtgeraakt toen het drie nachten geleden zo hard waaide. Mijn zus heeft er nog een paar bewaard in de holte van de grote den, maar volgens haar zijn die voor de winter en niet voor vanavond. En ik heb honger.'

Sneeuwvlok kwam dichterbij. Samen legden ze de noot op een platte steen. Sneeuwvlok zocht een mooi afgeronde kiezel. Om de beurt sloegen ze ermee op de noot. Bij de vierde klap barstte de dop open. De eekhoorn pakte een stukje en gaf Sneeuwvlok ook wat. Een tijdje aten ze zwijgend.

De kou prikte een beetje aan hun oortjes, maar de noot smaakte heerlijk.

'Denk je echt dat hij hier langskomt?' vroeg de eekhoorn.

'Dat weet ik niet. Maar als ik de hele nacht buiten blijf, zie ik hem misschien wel.'

De eekhoorn nam de rest van de noot tussen zijn voorpootjes.

'Ik ga eens bij mijn zus kijken. Ze woont wat verderop, bij de open plek. Als je wilt, kun je een stukje meelopen. Misschien komen we onderweg wel iets tegen.'

Samen gingen ze op pad. Tussen de bomen lag de sneeuw nog hoger. Soms zakte Sneeuwvlok er tot aan zijn buik in weg en moest hij zich aan de lage takken vasthouden om vooruit te komen. De eekhoorn was lichter en sprong van de ene boomstam naar de andere. Telkens wachtte hij tot Sneeuwvlok hem had ingehaald. Onder een boomwortel zagen ze een egel die zich helemaal had opgerold. Hij lag al diep te slapen. Even verderop vloog een nachtvogel geruisloos over hun hoofden.

De open plek was groot en lag helemaal in het maanlicht. Midden op de besneeuwde vlakte stond

een hoge den met takken die zwaar onder de sneeuw hingen. De eekhoorn klom naar een holte in de stam en verdween even naar binnen. Toen hij weer naar beneden kwam, had hij zijn zus meegenomen. Ze was iets groter dan hij en droeg een klein sjaaltje van mos om haar hals.

'Hij wil de Kerstman zien,' legde de eekhoorn uit. 'Ik zei dat we samen naar hem konden zoeken.'

Zijn zus keek Sneeuwvlok nieuwsgierig aan. Haar oogjes glinsterden.

'Wij hebben hem ook nog nooit gezien. Maar soms liggen er 's ochtends vreemde sporen in de sneeuw, vlak bij de holen en nesten. Sporen die niet van een dier lijken te zijn dat we kennen. En soms liggen er kleine pakjes. Ik heb er eens eentje gevonden met zaadjes erin. Ik had geen idee waar het vandaan kwam.'

Ze bleven een tijdje aan de rand van de open plek staan. De wind was gaan liggen. Sneeuwvlok keek omhoog naar de hemel. Er bewoog helemaal niets. Geen slee, geen schaduw die voorbijvloog. Alleen de sterren en af en toe nog een verdwaalde sneeuwvlok die langzaam naar beneden dwarrelde.

Uiteindelijk zei de eekhoorn:

'Volgens mij is het al erg laat. Mijn zus heeft het koud. En jij toch ook?'

Sneeuwvlok voelde zijn pootjes bijna niet meer van de kou. Hij knikte. Met zijn drieën liepen ze terug naar de eerste dennenboom. Daar bleven de twee eekhoorns staan.

'Als je nu naar huis gaat, ben je weer lekker warm voordat je ouders wakker worden,' zei de zus. 'En als er morgen sporen in de sneeuw staan, kunnen we die samen bekijken.'

Sneeuwvlok ging alleen verder. Een keer liep hij verkeerd en maakte hij een rondje om een struik, maar uiteindelijk vond hij zijn eigen voetsporen terug. Toen hij bij het konijnenhol aankwam, zag hij iets in de sneeuw liggen, vlak naast de ingang. Het was een klein pakje, gewikkeld in een koolblad en dichtgebonden met een verdroogd grassprietje. Hij raapte het op. Binnenin zaten een mooie, dikke wortel, een al gekraakte noot en twee of drie zaadjes voor eekhoorns.

Hij keek om zich heen. Er was niemand te zien. Alleen zijn eigen voetsporen, die van de eekhoorns die verderop verdwenen, en iets verder weg nog een paar kleinere afdrukken. Die waren al bijna uitgewist door de wind, die zachtjes begon op te steken.

Sneeuwvlok ging naar binnen. Zijn ouders sliepen nog. Hij legde het pakje naast zijn bedje en kroop onder zijn deken. Buiten begon de hemel langzaam lichter te worden. Met de wortel tegen zich aan gedrukt deed hij zijn ogen dicht.

De volgende ochtend werd hij wakker doordat zijn moeder zachtjes zijn schouder aanraakte. Ze zag het pakje liggen, pakte het op en maakte het open. Zonder iets te zeggen legde ze het weer neer. Sneeuwvlok at stilletjes zijn wortel op, terwijl zijn vader het vuur aanmaakte. Daarna ging hij naar buiten. Onder de dennenboom lag de platte steen nog precies waar ze hem hadden achtergelaten, met een paar stukjes notendop ernaast. De voetsporen van de eekhoorns liepen in de richting van de open plek. Sneeuwvlok volgde ze een eindje en bleef toen staan. De zon liet de sneeuw schitteren. Nog even bleef hij daar staan, met zijn oren rechtop, voordat hij weer naar binnen ging om zich op te warmen.